

॥ अथ श्रीसाईसच्चरीत ॥ अध्याय ३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः ॥ सकलजग आनंदकरा । भक्तेश्ट
संपादन तत्परा । चरणां कडेन येवप्यांचे त्रितापहरा । नमन गुरुवरा तुज्या चरणांचेर ॥१॥ नम्र
जावप्याक परमउदारा । शरणागत भक्तोद्दारा । करपाक लोक उपकारा । घेतला तुमी अवतार ॥२॥ जयजयाजी
द्वैतदलना । जयजयाजी भक्तमनमोहना । जयजयाजी भव अपहरणा । जय करुणाघना गुरुराया ॥३॥ खंयचें भाग्य
आयलें फळाक । चरण हे दिसले दोळ्यांक । भोगलो ह्या सांगाताच्या सूखसुवाळ्याक । सारिल्लो वेळ ना येवचो
परत ॥४॥ फकत ब्रह्माची जी मूस । ओतून शुद्ध स्वरूप रस । आकारली जी मुर्ती सुरस । तीच ती संतश्रेष्ठ श्रीसाई ॥५॥
साई तोच आत्माराम । तोच पुर्णानंदधाम । स्वता अवाप्त सकलकाम । करताले निश्काम भक्तांक ॥६॥ जो
सर्वधर्मविधारक । ब्रह्मक्षात्रतेज एक । तांचे सयत मृत्यूचोय घोटक । लक्षण हें त्रोटक जाचें ॥७॥ जल्ममरण असले
संबंद । तोडटा तडतडा जो हे बंध । ताका हांव जड अंध । करतां वंदन साश्टांग ॥८॥ फाटल्या अध्यायांत भोव
आवडीं । कथन केली साईनाथांची चावडी । आतां ह्या अध्यायांत हांडी । आयकात अखंडीत सूखदायी ॥९॥
सानुल्या भुरग्यान खावंक वच्चें । कितें खावप ताका खबर नासचें । दूद वा उंडी लावन भरोवचें । जतनाय ही घेवची

१. भांगर-रुपें आटोवपाचें पात्र, सांचो. २. फलइत्शे विरयत. ३. ब्रह्मक्षात्रतेजा सयत मृत्यूकूय खावन उडोवपी (कठ. २/२५.)

ताका लागिल्लो वाटेक । आसूं म्हणलें आयच्या दिसाक । आपय ताका परत ॥६४॥ अशीच फुडें एका तेंपार । हांडो
करपाची आयली लहर । हांडो चडयलो चुलीचेर । शाकोती ओतली तातूंत ॥६५॥ तांदूळ धुवन घाले तातूंत । गरजे
प्रमाण ओतलें उदक । लांकडां सारून सकयल चुलींत । बसले बाबा तीं फुंकीत ॥६६॥ गांव सगलो तांचे आजेंत ।
कोणूय खोसयेन बसपाचे फुंकीत । पूण बाबांची आज्ञा जर नासत । जायनासलें धाडस कोणाकूच ॥६७॥ जेवण
पसून रांदून हाडपाक । फकत आज्ञेचीच गरज एक । उमळशीक तिचीच सगल्यांक । पूण साईच उदास ते
खातीर ॥६८॥ उदास म्हणपूय न्हय सार्थ । स्वता रांदपांत जाचो सुवार्थ । तो कश्ट कित्याक दीत हेरांक । करूंक
अन्नदान परक्यांक ॥६९॥ स्वताक पोटा पुरतें मेळोवंक । जो भोंवतालो गांवांत भिक्षेक । भाकरेचो कुडको
मागपाक । लोकांच्या दारादारांनी ॥७०॥ तोच करपाक अन्नदान । सोंसतालो जेन्ना कश्ट आपूण । तेन्नाच
मेळटालें समाधान । रावनासलो पातयेवन कोणाचेरूच ॥७१॥ शंबर लोकांचें जेवण । जातलें इतलें पीठ घेवन ।
जाय तसली दाळ वेंचून । हाडटाले स्वताच वचून पसऱ्यार ॥७२॥ पोती घेवन स्वता हातांत । भुसारी पसऱ्यार जे
वतात । तांणी चोख कशें आसचें वेव्हारांत । लोक हें शिकताले बाबां कडल्यान ॥७३॥ वस्तू स्वता हातांत घेवन ।
करताले मोल-माप मेजून । फटोवपाक चिंतप्याचें गर्वहरण । रोखड्यारोखडें जातालें ॥७४॥ हिशेबांत सामके
चोख । पयसोय दिनासले खावपाक । उदारे असलो प्रकार केन्नाच । नासलो तांचे कडेन ॥७५॥ स्वता कामाची
व्हड हौस । हेरांनी केल्लें मानवनासलें खास । धरिनासले केन्ना तशी आस । दिनासले त्रास कोणाकूच ॥७६॥ हें
एक बाबांचें तत्व । आसताले जागृत दीसरात । म्हणून ह्या हांड्याच्या कार्याक । मागनासले आदार कोणाचोच ॥७७॥

॥ १ ॥ अध्याय ३८ ॥
 हांडोच कित्याक, धुनीचे लागींच । लांकडां दाळपाची जी वणत । उदेंते वटेनची तीन चतूर्थ । स्वता रचिल्ली ती
 बाबांनी ॥७८॥ म्हादू करतालो गुळे चिखलाचे । बाबा करताले वीट तांचे । थराचेर थर दाळीत तांचे । वणटी बांदपा
 खातीर ॥७९॥ आनीक बाबा कितें करिनासले । मशीद स्वता झाडटाले । कफनी लंगोट स्वता शिंवताले ।
 धरिनासले आस कोणाचीच ॥८०॥ हांड्यांतल्यान येताली वयर । ऊब खतखत्याची भयंकर । तेन्ना बाबा हात
 भितर । घालून धवळीत वयर सकयल ॥८१॥ पळोवन तपलें खतखतलें । धवळपा योग्य जालें । तेन्ना बाबा अजाप
 दाखयताले । अगाध आपले लिलेन ॥८२॥ खंय रक्ता-मासाचो हात । खंय तपलें खतखतीत । पूण नासताली
 भाजिल्ल्याची खूण लेगीत । दिसनासली भिरांत मुखामळार ॥८३॥ जो पडटकूच भक्तांच्या मस्तकार वचून ।
 त्रितापांचें करतालो निवारण । ताका कसो दुखोवंक जायत उज्याच्यान । महती खबर ना काय कितें ताका ॥८४॥
 फुगिल्ली दाळ घेत । फातरीर घालून वेंचीत । स्वता वाटणो घेवन वांटीत । करताले मुगवड्यो हातांनी ॥८५॥
 मागीर त्यो सोडीत तपल्यांत । पोंदाक लागच्यो न्हय म्हणून धवळीत । तयार जातकूच तपलें देंवयत । प्रसाद वांटीत
 सगल्यांक ॥८६॥ सगल्यांक कित्याक, श्रोते म्हणटले । साईबाबा तर मुसलमान आसले । मागीर तांणी अधर्म
 आचरण तें असलें । केलें कशें म्हणून ॥८७॥ ह्या दुबावाचें एकूच उत्तर । धर्म आनी अधर्म विचार । साई कडेन हें
 साचार । निरंतर जागताले ॥८८॥ तपल्यांतले शिजिल्ले पदार्थ । सगल्यांनी खावचेच । असो आगरो केन्नाच ।
 करिनासले साई कोणाकूच ॥८९॥ पूण तो प्रसाद मेळपाची मनांत । जे जे आस बाळगीत । फकत तांची इत्सा पूर्ण
 १. सगल्यांचो वा फातरीचो.
 ॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ ५२५ ॥

॥ १०३ ॥ अध्याय ३८ ॥ ॥ १०४ ॥
 आवय पसून भुग्याक चिमटो काडटा । मागीर तें जेन्ना आरड मारता । धरता तीच पोटा कडेन ॥१०३॥ अभक्ष
 खावपाक जाचें मन । ताची इत्सा करताले पूर्ण । तेंच जाचें ठाम मन । दिताले अनुमोदन ताका साई ॥१०४॥
 ही आज्ञापालन लहर । पावताली बरेंचदां तेंगशेर । स्पर्श केलोना जांणी मासाक जीणभर । तांचो भरवसो
 डळमळटालो ॥१०५॥ वस्तुस्थिती गेल्यार पळोवंक । बाबा आपल्या भक्तांक । स्वता उर्बा दिनासले वचपाक ।
 वायट मार्गान केन्नाच ॥१०६॥ आसूं, वर्स एकुणीसशें धांत । त्या वर्सा आदीं पळयात । योग हो हांड्याचो बरेच
 फावट । आयलो खुशालकायेचो ॥१०७॥ थंयच्यान फुडें मुंबय शारांत । दासगणू पावले भोंवत । साईमहात्म्याचें
 किर्तन करीत । पावयलें लोकांच्या काळजा मेरेन ॥१०८॥ व्हडपण बाबांचें तातूंतल्यान । पावलें जाणट्यांनेणट्यां
 मेरेन । वळ्ळे लोक शिरडी वटेन । गणटी तांची अशक्य ॥१०९॥ फुडें पुजा पंचोपचार । निवेद्याचे अनेक प्रकार ।
 सुरू जाले आहार-उपहार । दनपार तिनपार बाबांक ॥११०॥ वरण भात शिरो पुरी । चटणी कोशिंबीर भाकरी ।
 पंचामृत खीर तरातरांची । जेवण साहित्यूय लागलें पावपाक ॥१११॥ वाडली गर्दी उपाट । सगलेच दर्शनाक धांवत ।
 साईचरणीं निवेद्य ओंपीत । भुकेल्ल्यांची तृप्ती आपसूक ॥११२॥ जावपाक लागलो राजोपचार । ढळपाक लागलीं
 चंवय्यो चामर । ताळ घोळ वाद्य गजर । वाडलो परिवार भक्तांचो ॥११३॥ म्हयमा वाडलो सगल्याक । लागले स्तुती
 स्तोत्रां गावपाक । फुडें शिरडी जालें तीर्थक्षेत्र एक । परम पवित्र भक्तां खातीर ॥११४॥ तातूंतल्यान हांड्याचें काम
 सोंपलें । निवेद्य अफाट येवपाक लागले । फकीर फुकटे धादोसपाक लागले । उरपाक लागलें अन्न बरेंच ॥११५॥
 आतां सांगतां कथा आनीक । आयकून जातली खोस मनाक । आवडनासलो केन्नाच बाबांक । जाल्लो अनादर
 ॥ श्रीसाईसचरीत ॥ ॥ ५२७ ॥

॥ १४२॥ आतां जाल्यार असो उतावीळ । शिरडीक पावपाक जातलो वेळ । म्हणून हांवें केली
 टाळाटाळ । भेट घेतलीना दत्ताची ॥१४३॥ फुडें, न्हातना गोदावरींत । कांटो एक तोपलो पांयांत । वाटेक त्रास जाले
 आकांत । काडलो ओडून यत्नांनी ॥१४४॥ तेन्ना बाबांनी शिटकावणी दिली । “ताकतीक न्हय बरी इतली । तरी
 कांट्याचेरूच सुटका जाली । करून अनादर दर्शनाचो ॥१४५॥ दत्ता सारकें पुज्य दैवत । आसतनाय सहज मेळिल्लें
 मार्गांत । अभागी जो दर्शन टाळीत । ताका कसो हांव पावतलों” ॥१४६॥ आतां आसूं हांड्याची खबर । साई
 वांगडा मशिदी भितर । दनपारच्या जेवणाची पावनता अपार । कितली भक्तप्रेमळटाय श्रीसाईची ॥१४७॥ दनपारची
 पुजा जाले उपरांत । जाताली सदांची साईची आरत । भक्त मागीर जेन्ना घरा परतत । साई दिताले बिबूत
 दरेकल्याक ॥१४८॥ बाबा मशिदीच्या दारांत । येवन उबे रावत । भक्त तिश्टताले आंगणांत । घेताले दर्शन एक
 एकलो ॥१४९॥ चरण दर्शन घेतले उपरांत । उबो जो रावतालो फुड्यांत । बाबा स्वता काडून बिबूत । लायताले
 तांच्या कपलाक ॥१५०॥ “आतां तुमी सगले समस्त । जेवपाक आपापल्या घरा वचात” । अशी आज्ञा मेळ्ळे
 उपरांत । लोक लागताले वचपाक ॥१५१॥ जातकूच मागीर बाबांची फाट । पड्डो ओडपाची आसली वयवाट ।
 ताटां वाट्यांचो खणखणाट । जातालो थोट प्रसादाचो ॥१५२॥ साईच्या स्पर्शान जाल्लो शुद्ध । उरिल्लो निवेद्य
 मेळचो परत । म्हणून वाट पळयत । बसताले आंगणांत अनेक ॥१५३॥ ते वटेन निंबरा कडेन । बाबा जेन्ना बसताले
 फाट करून । पंगतींचो थोट दोनांय वटेन । खोस उपाट सगल्यांक ॥१५४॥ जो तो आपलो निवेद्य दवरीत । व्हरून
 श्रीसाईच्या फुड्यांत । मागीर तेय एका ताटांत । करताले एकठांय सगलो स्वताच ॥१५५॥ तें बाबांच्या हातांतलें

॥ १५६ ॥ अध्याय ३८ ॥ ॥ १५६ ॥
 शीत । मेळपाक जाय भाग्य अमीत । जातूंतल्यान खावपी १सबाह्य पुनीत । जाली जीण ताची सफळ ॥१५६॥ वडे
 २अपूप ३सांजोच्यो पुरयो । केन्ना शिखरिणी ४घारगे फेणयो । कोशिंबीर खीर अनेक भाजयो । बाबा सगल्यो
 एकठायताले ॥१५७॥ अशें मागीर तें अन्न । बाबा करताले ईश्वरार्पण । मागीर ५शामा ६नानां कडल्यान । घेताले
 वाडून ताटां भरून ॥१५८॥ मागीर एक एकल्याक आपोवन । आपले सरेन बसोवन । व्हड खोसयेन आपलेपणान ।
 दिताले जेवण पोटभर ॥१५९॥ रुचीक तुपान जो सुखावलो । पोळीवरणा वांगडा भरसलो । असो करून गोड
 ७कालो । बाबा वाडीत सगल्यांक ॥१६०॥ खातकूच ही प्रेमाची खिचडी । कितली ब्रह्मानंदाची गोडी । खावपी गेलो
 बोटां अखंडी । चोखीत संतुश्ट तृप्तीन ॥१६१॥ केन्ना मांडे पुरणपोळयो । केन्ना साकरेंत घोळयिल्ल्यो पुरयो ।
 केन्ना बासुंदी शिरो नेवच्यो । वाडटाले रेवड्यो रुचीक ॥१६२॥ केन्ना धवोच आंबेमोहर । ताचेर वन्न सुंदर । तूप
 ८लोणकढें रुचकर । वयर भाजयो तरातरांच्यो ॥१६३॥ लोणचें पापड आनी रायतें । तरेकवार भर्जी भरतें ।
 ९क्वचिदाम्लदधितक्रपंचामृतें । धन्य ते खावपी दिव्य अन्न ॥१६४॥ जंय जेवपी श्रीसाईनाथ । जेवणाची ताका
 कसली १०मात । भक्त थंय पोटभर जेवीत । धेंकरूय दिताले तृप्तीचे ॥१६५॥ उंडये उंडयेंत समाधान । तृप्ती पुश्टी
 भूक नाशन । अशें तें गोड सुग्रास अन्न । परम पावन प्रेमाचें ॥१६६॥ उंडये उंडयेच्या नांवान समस्त । दिव्य अन्नाच्यो
 आहुती दीत । आयदन मात भरिल्लेंच उरत । वाडलें तरी कितलेंय ॥१६७॥ ज्या पक्वान्नाची जाका आस । प्रेमान
 १. भायरभितर. २. अनरसो, एके तरेचें पक्वान्न. ३. सांजो घाल्ल्यो नेवच्यो. ४. एक तळिल्लो पदार्थ. ५. माधवराव देशपांडे. ६. नानासाहेब निमोणकर.
 ७. खिचडी. ८. लोणी घालून केल्लें. ९. मातशें आंबट, मातशें गोड अशें धंय, ताक हांच्या मिश्रणाचें पंचामृत. १०. उणाव.
 ॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ ॥ ५३१ ॥

काकुळटेन म्हणीत । “पियेवन घे रे तें समस्त” । योग हो परत मेळचो ना ॥१८१॥ आसूं, फुडें दोनूच म्हयन्यांनी ।
दाखयलो ताचो अणभव बाबांनी । सोंपयलो आपलो अवतार तांणी । पावले खरेच निर्वाणाक ॥१८२॥ ताकाची
त्या तान भागोवपाक । आतां मार्ग ना आनीक । साईकथामृतपान होच एक । उरला मार्ग आमकां ॥१८३॥ हेमाड
साईनाथांक शरण । साईच दितले फुडें जें स्मरण । ताचेंच जातलें कथा निवेदन । श्रोत्यांनी राखचें अवधान
आपलें ॥१८४॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत
श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । हांडोवर्णन नांवाचो हो आदिठसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

